

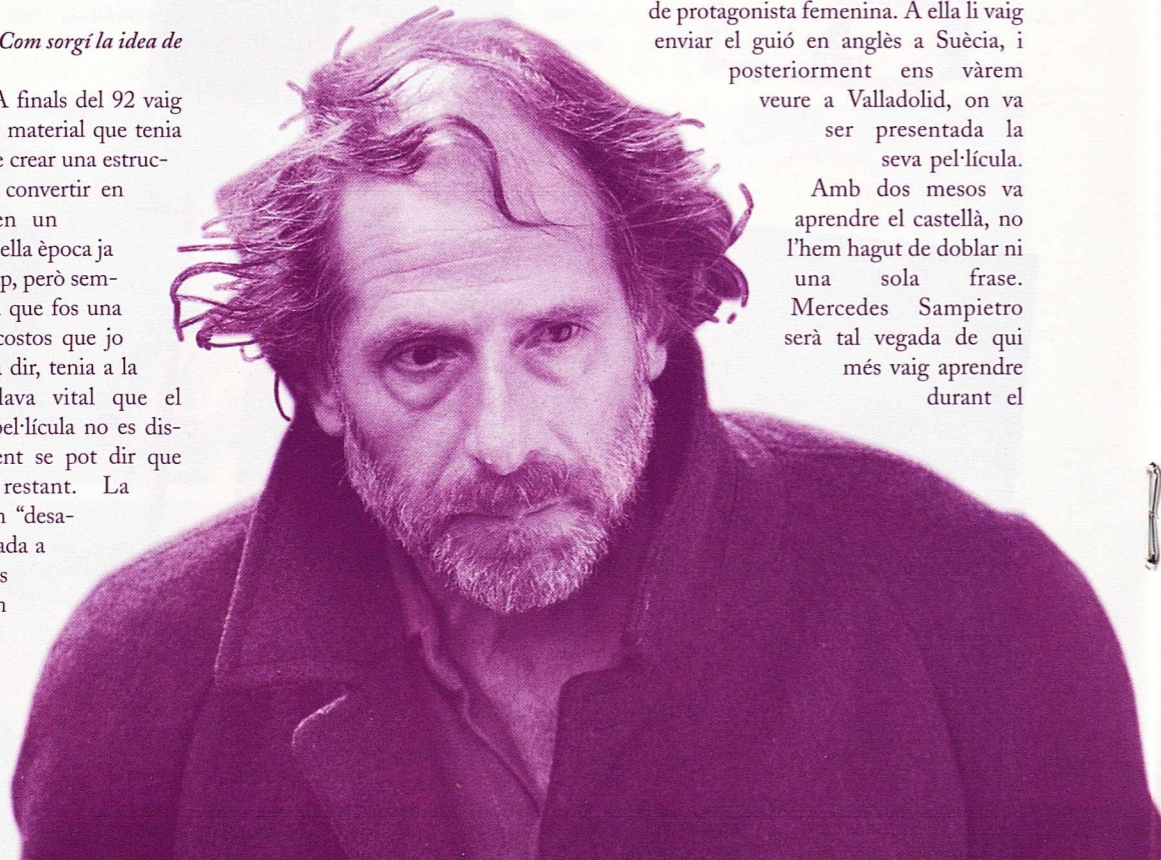
Entrevista amb Lluís Casasayas

Lluís Casasayas comença amb el curtmetratge a principis dels 80. Treballa amb quasi tots els formats, súper 8, 16 mm, 35 mm, i acapara premis als festivals que ell mateix selecciona per presentar-s'hi, considera aquesta etapa d'aprenentatge com a molt llunyan i prefereix vorejar-la en la conversa. La seva arrencada al món del cinema i, dit amb les seves pròpies paraules, "és una necessitat vital i existencial de contar coses que sols a través del cinema se podien contar". Això era als divuit anys.

La seva formació musical -disciplinàl'anima a definir-se com una persona que necessita un absolut domini de la tècnica per poder expressar-se en aquest medi i, al mateix temps, per conèixer "les teves limitacions i possibilitats creatives". No reconeix moltes influències de directors que hagi admirat, encara que li sembli destacable el fet d'haver conegut Tarkowsky, de qui es pot sentir proper.

- Temps Moderns: Com sorgi la idea de la pel·lícula?

- Lluís Casasayas: A finals del 92 vaig començar a replegar material que tenia al cap amb la idea de crear una estructura que es pogués convertir en un guió. Pensar en un llargmetratge en aquella època ja m'havia passat pel cap, però sempre amb la premissa que fos una pel·lícula amb uns costos que jo pogués assumir, és a dir, tenia a la ment i em semblava vital que el finançament de la pel·lícula no es disparàs. I concretament se pot dir que d'entrada anem restant. La pel·lícula tracta d'un "desaparegut", està muntada a base de "no res", es pot dir. Tracta d'un ornitòleg que desapareix a la muntanya misteriosament. Aquest és el començament de la pel·lícula. Només sabem que un amic seu ve a cer-

W.C. Fields
Les dones em produeixen tant d'afecte com un elefant: m'agrada mirar-les, però no les voldria a ca meva.

car-lo, i que té una dona al sud de França. Al principi tot té un aire dur i realista, quasi documental, i poc a poc, la cosa es complica i l'espiral fa voltes i acaba sorprenent -en part a mi. La gent amb qui confio i que ha vist la pel·lícula em diu que adquireix una densitat aclaparadora. Has de tenir en compte que acabem contant quatre històries alhora.

- T M: Com et trobaves dirigint actors professionals per primera vegada?

- L C: Jo li dec la pel·lícula a Fermí Reixach i m'agradaria dir-ho així. A Fermí li hem fet de tot al rodatge, des de pujar-lo per cordes a fer-lo treballar en condicions molt difícils, i ens ho ha aguantat tot. A més, Fermí és un home que se fica molt endins del personatge i la pel·lícula hem hagut de fragmentar-la molt. Està rodada pla per pla com aquell que diu, i això per ell era probablement difícil; afegixo, a més, que rodarem amb so directe. També he tengut

la sort de comptar amb Marica Lagencrantz, que per cert competí per l'Oscar l'any passat i a qui ningú no li ha fet el mínim de cas, i la veritat és que està extraordinària en el seu paper de protagonista femenina. A ella li vaig enviar el guió en anglès a Suècia, i posteriorment ens vàrem

veure a Valladolid, on va ser presentada la seva pel·lícula.

Amb dos mesos va aprendre el castellà, no l'hem hagut de doblar ni una sola frase. Mercedes Sampietro serà tal vegada de qui més vaig aprendre durant el

rodatge, és una "superprofessional", i també Simón Andreu, que té un paper més reduït. Estic francament molt satisfet. Simón té un paper breu, però amb molt de diàleg, i el seu personatge és molt important.

- T M: El rodatge

- L C: Hem rodat poc més de cinquanta dies amb cinc fases diferents i en totes les estacions de l'any... Vàrem tenir problemes de tot tipus, fins al punt que alguns començaren a creure amb bruixes... El laboratori ens va espanyar dos dies sencers de rodatge, que vàrem haver de repetir, etc... Rodarem amb súper 16 mm, que és un format que jo apreciï molt i amb el qual cada dia hi veig més possibilitats, però a més de tot tipus, no sols per l'agilitat en el rodatge...

El primer pla de la pel·lícula el rodarem el juliol del 94, i el darrer -que el vàrem rodar a Navacerrada i és l'únic que no està rodat a l'illa- el març de 97.

A pesar de tots els problemes del rodatge -que n'hi va haver de tot tipus- a mi m'ha anat molt bé, perquè si en finalitzar la pel·lícula vaig haver de tornar a rodar cinc dies sencers de pel·lícula, crec que el que vàrem filmar després millorà amb molt l'anterior.

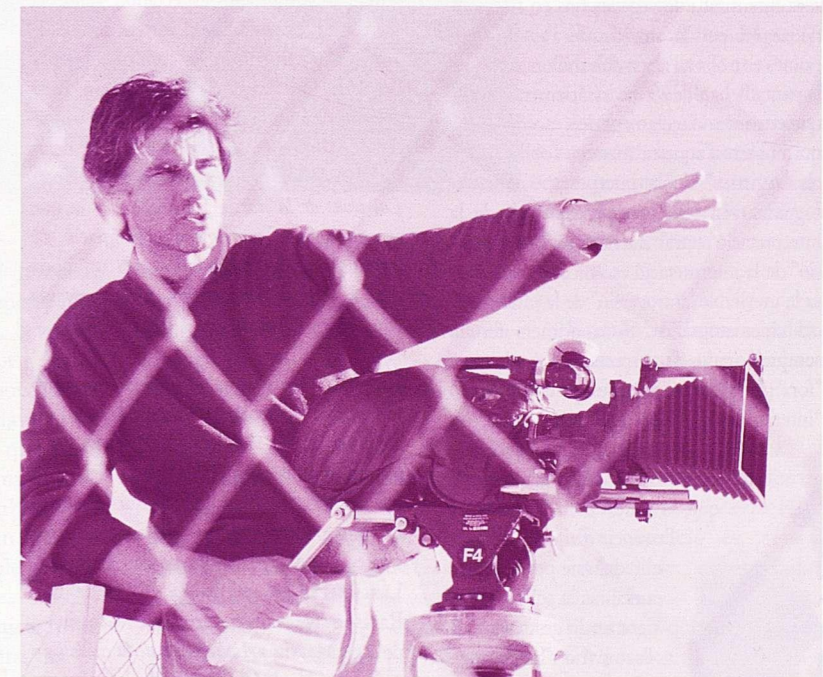
La pel·lícula tracta d'un "desaparegut", està muntada a base de "no res", es pot dir.

- T M: Estàs satisfet de l'equip tècnic, tenint en compte que la teva especialitat és la fotografia?

- L C: L'equip tècnic bàsic és el director de fotografia, el responsable de so i la gent que ha fet la banda sonora. De Federico Ribes, que és el responsable de la fotografia, l'únic que diré és que em va entendre perfectament, i per això m'agradaria dur-lo al pròxim rodatge. I del tècnic de so, Antonio Blach, diré que és un gran professional amb qui un se sent molt bé, a més que la càmera tenia sortida de vídeo i podíem veure i escoltar tot el que se rodava. Per mi, poder escoltar tot el que surt pel micro ha estat fonamental. La música crec que serà una gran sorpresa, la banda sonora la volia cuidar molt perquè per a mi era fonamental a la pel·lícula, i els germans Miquel Àngel i Xisco Aguiló, mallorquins, deixaran atònita molta gent.

- T M: Un home tan entusiasta de la imatge com tu, supòs que haurà posat una cura especial amb els diàlegs i el desenvolupament del guió.

- L C: El guió, la idea i el desenvolupament són totalment meus, encara que vaig donar el guió perquè m'afinassin diàlegs i altres coses. No volia

W.C. Fields
Durant anys he estat sotmès a un règim d'olives surant en alcohol: l'alcohol per consumir-lo i les olives per utilitzar-les amb més alcohol.